

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמאל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיזו אייזנברג

פרנסה בגשמיות וברוחניות

הרב מנחם מענדל גלובסקי

להתעניין בשידוכים. באותן שנים בארצות הברית, המקום למצוא שידוך מתאים לבחור חרדי היה בניו יורק. מיד אחרי פסח חל יום הולדתו העשרים ושלוש, והוא נכנס לרבי ליחידות לקבל ברכתו. בין היתר, הוא הזכיר את תכניותיו בנוגע לשידוך. הרבי מיד אמר לו, "חזור לנאשוויל, שם תהיה לך פרנסה בגשמיות וברוחניות".

אחרי היחידות הוא התקשר לרב פוזנר וסיפר לו שהרבי שלח אותו חזרה לנאשוויל, והרב פוזנר מאוד שמח, מאחר שהוא היה לו שם לעזור רב. הוא לא שיתף את הרב פוזנר כלל בנוגע לענייני השידוכים. כשהגיע לנאשוויל, בא הרב פוזנר לאסוף אותו בתחנת האוטובוס, ובנסייעה החל לשוחח עם אבי: "בזמן היעדרותך, יצא לי לחשוב עליך. אני יודע שאתה הרי כבר בגיל שידוכים. יש עיר קטנה לא רחוק מנאשוויל שנקראת צ'טנוגה, ושם יש קהילה יהודית קטנה. לרבה של הקהילה האורתודוקסית יש חמש בנות, וכולם כבר נשואות חוץ מהצעירה. חשבתי שאולי זה עשוי להיות שידוך מתאים - מה דעתך?"

אבי כמובן מיד נזכר בדברי הרבי שאמר לו לחזור לנאשוויל כי "שם ימצא את פרנסתו בגשמיות וברוחניות". "אם לדעתך זה מתאים, אני מוכן לבדוק את זה", אמר אבי. לאבי היה קול ערב, והוא ידע לשמש כחזן ובעל תפילה. הרב פוזנר סידר שייסע לחג השבועות לקהילה בצ'טנוגה בתור חזן אורח. באותה עת, לימדה אמי, בתו של הרב מצ'טנוגה, בדטרויט, והיא חזרה הביתה לקראת חג השבועות. כך הם נפגשו, והשידוך נסגר בשעה טובה ומוצלחת. ביום הנישואים הארבעים שלהם סיפר אבי את הסיפור הזה, ואמר, "מי היה מאמין שדווקא בצ'טנוגה, טנסי, אמצא שידוך עם נערה יהודייה טובה? הרבי כיוון אותי למקום הנכון בזמן המתאים, וכך הקמתי את משפחתי".

בשנותיו המאוחרות יותר, סבל אבי מבעיות לב. הוא עבר התקף לב, וכמה שנים אחר כך, באמצע יום לימודים בבית ספר "עץ חיים" בטורונטו שבו לימד, חש שלא בטוב. בסוף יום הלימודים החליט להיכנס לבית רפואה כדי להיבדק. התברר שסבל מאי סדירות בקצב הלב, והחליטו להשאיר אותו שם להשגחה. אולם, למרות הטיפול התרופתי שקיבל, לא הצליחו לייצב את מצבו. הימים נקפו, והפכו לשבועות, והשהייה במחלקה הקרדיולוגית לא עשתה לו טוב, והמצב גם הקשה על אמי - בפרט לאור העובדה שאף אחד מהילדים, שגרו כולם במרחקים, לא היה שם כדי לתמוך ולסייע.

אחי, שגר בניו יורק, התקשר אלי וביקש שאגיע להיות עם ההורים. שתי אחיותיי היו בחודש התשיעי להריון, ואחי חלה אז בדלקת ריאות. "אין ברירה, צריך שתבוא לעודד את רוחו של

הוריי במקור אינם ממשפחות חב"דיות. משפחת אבי, הרב אברהם יעקב גלובסקי, השתייכה לחסידות צ'רנוביל. בצעירותו הם התגוררו בשכונת בורו פארק בברוקלין, ואבי למד בישיבת תורה ודעת. היו לו חברים טובים שהיו חסידי חב"ד, ובאותן שנים החלה בהשתדלותו של הרבי הריי"צ פעילות "שיעורי לימודי הדת" (של"ה), במסגרתה היו יוצאים תלמידי בתי ספר עממיים בשעת הלימוד האחרונה מדי יום רביעי לשעה של לימודי יהדות. אבי התפעל מאוד כשנוכח לראות כיצד הרבי הריי"צ, שהיה חולני ומשותק, התאמץ והתעקש לטובת התכנית הזו, על מנת שילידים יהודיים יקבלו חינוך יהודי בסיסי. כאשר נודע לו שקיים מחסור בבחורים שיפעילו את התכניות הללו, ופנו לגייס גם בחורים מיישובות לא חב"דיות שיצטרפו לפעילות, הוא היה בין ראשוני המתנדבים.

כך החל אבי להתקרב לחב"ד, ובהמשך גם עבר ללמוד בישיבת חב"ד המרכזית בניו יורק ב-770, ובהמשך, בתחילת שנת תשי"ב (1951), בעודו בחור רווק, הוא יצא לשליחות לעיר נאשוויל, טנסי, לסייע לשליח שם, הרב זלמן פוזנר. אבי שהה שם כחצי שנה, שימש כעוזר לרב פוזנר שכיהן כרב הקהילה האורתודוקסית, ועסק במסירת שיעורי תורה במסגרת "תלמוד תורה" שהפעילה הקהילה עבור ילדים יהודיים שלמדו בבתי ספר הציבוריים.

לקראת חג הפסח חזר אבי לניו יורק כדי לחוג את החג עם משפחתו, ומאחר שכבר הגיע לפרקו, התכנית הייתה בהמשך גם

«

פרויקט מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש.
סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום,
מצויות בידינו קרוב ל-1200 עדויות מכלי ראשון. הערות והצעות יתקבלו בברכה: sipursheli@jemedias.org

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

אבא, ולחזק אותו", ביקש אחי. "טוב, אבטל את כל תכניותי, ואגיע בהקדם האפשרי", ענית, ורק ביקשתי שיודיע לרבי שאני מתכנן להגיע כדי לסייע לאבי.

חלפו כמה שעות, שבהן יצרתי קשר עם סוכן הנסיעות והתחלתי לברר בקשר לכרטיס טיסה, והנה אחי מתקשר. "אני מקווה שעדיין לא הזמנת כרטיס", אמר, והקריא לי את תשובתו של הרבי: "מבין כל הילדים רצונם דווקא במי שצריך לעזוב את ארץ הקודש לחוץ לארץ, ולעצור את כל פעולותיו לחיזוק והפצת היהדות, וכו' וכו' (כך במקור) - וכל זה יהיה לזכות אביהם שליט"א?"

אחי שאל אותי מה לדעתי התכוון הרבי כשמתח פעמיים קו תחת המילים "וכו' וכו'", ואחרי דקת מחשבה אמרתי לו שיש שני פרויקטים חדשים שעייכתי את הטיפול בהם עד עכשיו משום שחשתי שזה מעל לכוחותי. "אם הרבי אומר שמה שאני עושה כאן בארץ ישראל יהיה לזכות אבינו, אזי הודע בבקשה לרבי, שכעת לזכות רפואתו של אבינו אני לוקח על עצמי לקדם את שני הפרויקטים הללו".

זה קרה ביום רביעי. למחרת ביום חמישי, ניגש מנהל המחלקה לאבי ואמר לו שהוא תלמיד של הפרופסור העומד בראש המחלקה הקרדיולוגית במרכז הרפואי המרכזי בטורונטו, מוסד רפואי מוביל. הוא סיפר לאבי שהתייעץ עם מורו הפרופסור בקשר למקרה שלו, והלה מצדו הודיע שלמחרת, ביום שישי, צפויה להתפנות מיטה במחלקה, והוא מוכן לקבל את אבי לטיפולו.

הרופא, שידע שאבי שומר שבת, הודיע לו שיתכן שהמיטה תתפנה רק בשישי בלילה, ויצטרכו להעביר אותו בשבת באמצעות אמבולנס למרכז הרפואי המרכזי. אבי נועץ ברב שוחט, שאמר לו כי לאור מצבו עליו לנסוע ברגע שמתאפשר, אפילו בשבת. בפועל, המיטה התפנתה כבר בשישי בצהריים, הוא הספיק להגיע לפני שבת, ושוחרר משם לביתו כבר ביום שני!

אנשים חשבו שהכי טוב שהבן יבוא מארץ ישראל, ישב לצד מיטת האב, יכין לו כוס תה ויאמר מילות עידוד והשראה. הרבי ראה את הדברים אחרת; לקדם את הפעולות שבהן עסקתי בארץ ישראל - זה יפעל לזכותו יותר.

במשך הזמן הבנתי מהרבי שהוא מצפה שאהיה מעורב יותר בפעולות כלליות בארץ ישראל. אחת הפעמים הייתה בשנת תשמ"ז (1987). הייתי רגיל לנסוע לרבי לחג השבועות, כמקובל שהרבנים היו באים לבקר בחצר הרבי בשבועות, חג בו אין שאלות הלכתיות מיוחדות והם יכולים לעזוב את קהילותיהם. לקראת סוף החג נהג הרבי לערוך התוועדות ובסיומה בירך ברכת המזון על כוס יין. אחרי ערבית היה הרבי מבדיל על אותה כוס, ואחר כך מחלק יין מה"כוס של ברכה" לנוכחים.

החלוקה הייתה עורכת שעות כשהיודים מכל הסביבה נהרו לקבל יין מידו של הרבי, ובינתיים הבחורים עמדו מסביב ושרו. כל מי שעבר על פני הרבי היה מושיט את הכוסית שבידו, והרבי היה מוזג לו מעט יין מגביעו. כשעברו אנשי ציבור, הרבי היה מעניק להם בנוסף גם בקבוקון של 'משקה' (ובפסח יין) כדי שיערכו התוועדות במקומם ויחלקו ממנו למשתתפים. כשהגיע תורי, הרב גרונר, מזכירו של הרבי שעמד לצדו, אמר לרבי, "הרב גלובסקי

מרחובות". הרבי העניק לי בקבוק משקה ואמר, "זה עבור רחובות", ואני פניתי להמשיך ללכת. באותו רגע קראו לי לחזור: הרבי הושיט לי בקבוק נוסף, ועם חיוך גדול על פניו, אמר, "זה עבור הערבים. יין הם אינם שותים, אסור להם; את זה הם יכולים לשתות".

לא הייתי בטוח ששמעתי נכון. הבטתי ברב גרונר, אך הוא הביט בפנים חתומות, והרבי חיך חיוך רחב. בהמשך התברר העניין: ידידי הרב יוסף גרליצקי, שליח הרבי בתל אביב, היה בעיצומו של פרויקט מיוחד שנשמר בסוד, להפצת רעיון שבע מצוות בני נוח בכל בתי הספר היסודיים של המגזר הערבי בארץ. הוכן חומר הסברה מיוחד בערבית, לחלוקה בכל בתי הספר, ובהמשך תוכננה להתקיים תחרות נושאת פרסים של כתיבת חיבורים בנושא. כל המהלך נעשה בשיתוף פעולה עם משרד החינוך, אבל העניין כולו נעשה בחשאי כדי לא לעורר התנגדות שעלולה לסכל את המהלך.

כשחזרתי לארץ הבאתי לרב גרליצקי את הבקבוק, ובהמשך התלוויתי אליו לפגישה עם כל מפקחי משרד החינוך על בתי הספר במגזר הערבי. הם אמנם אמרו לנו שאינם שותים אלכוהול, אבל הם מאוד העריכו את העניין ואת המעורבות שהרבי גילה בכל העניין, והתייחסו בכבוד רב לכל למיזם ולרעיון של שבע מצוות בני נוח.

הרבי היה מעורב בפרטים - למשל, הורה להדגיש שאת המצוות הללו קיבל משה רבינו בהר סיני. התכנית הייתה להרחיב עוד את הפעילות הזו גם לבתי ספר ערביים ביהודה, שומרון וחבל עזה, ואפילו נקבעה כבר פגישה עם מפקחי אותם מחוזות בבית הספר למלאכה בכפר חב"ד. אלא שאז פרצה האינתיפאדה, והפגישה בוטלה. הייתה זו דוגמה מאוד מעניינת להיקף האדיר של מנהיגותו של הרבי. חשוב היה לו גם חינוכם של ילדים ערבים, שידעו אודות שבע המצוות שהתורה מצווה על האנושות כולה.

הרב מנחם מענדל גלובסקי, שנשלח על ידי הרבי לארץ הקודש יחד עם קבוצת שלוחים בשנת תשל"ח (1978), מכהן כרב שכונת דניה וכרבה של קהילת חב"ד ברחובות מזה כשלושים וחמש שנה, ומשמש כסגן יו"ר בית דין רבני חב"ד בארץ הקודש. הוא רואיין בלשכתו ברחובות בחודש חשוון תשע"ז (2016).

דוחסם ומופץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות טל' 03-373-1777

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"ח (1957) — במכתב לוועד כפר חב"ד, עורר הרבי על חשיבות התשלום הסדיר של המיסים המקומיים על ידי כל התושבים, שכן על ידי כך מסייע כל אחד מהתושבים לרווחת כלל התושבים, וכן מבטיח את רווחתו האישית. כ"ג בכסלו

1 אגרות קודש, כרך טו, עמ' קסה

לזכות ה' אוריאל מנחם הכהן שיחי

לרגל הכנסו לעול המצוות

ביום כ"ה כסלו גר א' דחנוכה תשע"ז

שיגדל להיות חסיד יר"ש ולמדן

נדבת הוריו הרב שמואל זוגתו מרת יסכה שיחיו אייזנברג

פרויקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedia.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015